

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 62/2565

ศาลแรงงานภาค ๓ ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลปกครองอุบลราชธานี ศาลผู้รับความเห็น นาง ส. โจทก์ มหาวิทยาลัย
มหามกุฏราชวิทยาลัย จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่ โจทก์ยื่นฟ้องมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำเลย ว่า โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลย ตำแหน่ง
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป อัตราเงินเดือนสุดท้ายเดือนละ 15,184 บาท จำเลยไม่ต่อสัญญาจ้าง
และให้โจทก์หยุดปฏิบัติหน้าที่ โดยมีได้กระทำความผิด และไม่มีการบอกกล่าวล่วงหน้าในเวลาอัน
ควร เป็นการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้บังคับจำเลยชำระค่าจ้าง
ค่าชดเชย และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมพร้อมดอกเบี้ย คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาท
เกี่ยวกับสัญญา คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่าคดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาที่อยู่ในอำนาจของ
ศาลยุติธรรมหรือศาลปกครอง เห็นว่า มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำเลย เป็นมหาวิทยาลัย
ของรัฐ มีฐานะเป็นนิติบุคคล และมีวัตถุประสงค์ ตามมาตรา 6 และมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. 2540 อันเป็นการจัดทำบริการสาธารณะด้านการศึกษา
จำเลยจึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธี
พิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เมื่อสัญญาพิพาทในคดีนี้เป็นสัญญาที่จำเลยว่าจ้างโจทก์ให้
ปฏิบัติหน้าที่สนับสนุนการศึกษาด้านธุรการ ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไปของวิทยาลัย
ศาสนศาสตร์โยธธ ซึ่งเป็นวิทยาเขตของจำเลย โดยมีข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2541 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม อาศัยอำนาจตามความ ในมาตรา
19 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. 2540 กำหนดหลักเกณฑ์เรื่อง
การบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยไว้เป็นการเฉพาะ ซึ่งแสดงให้เห็น
เจตนารมณ์ของกฎหมายในการจัดระบบการบริหารงานบุคลากรภาครัฐอันเป็นความสัมพันธ์ตาม
กฎหมายมหาชนนอกจากการบริหารงานบุคคลภาคเอกชน ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุผลภารกิจของ
หน่วยงานทางปกครองในเรื่องการบริการสาธารณะ สัญญาดังกล่าวจึงเป็นสัญญาที่มีคู่สัญญาฝ่าย
หนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองและมีวัตถุประสงค์แห่งสัญญาเป็นการให้โจทก์เข้าร่วมจัดทำ
บริการสาธารณะด้านการศึกษา ตามอำนาจหน้าที่ของจำเลย ความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์และ
จำเลยตามสัญญาจ้างดังกล่าวจึงเป็นความสัมพันธ์ตามกฎหมายมหาชนเพื่อให้บริการสาธารณะ
บรรลุผล ไม่ใช่ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างตามกฎหมายเอกชน สัญญาดังกล่าวจึงเป็น
สัญญาทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา
คดีปกครอง พ.ศ. 2542 ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา
9 วรรคหนึ่ง (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่ง
อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/62/2565>